

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **B. Ů.**, zastoupen JUDr. Marošem Matiaškem, LL. M., advokátem se sídlem Praha 2, Rumunská 22/28, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2013, č. j. MV-129843-8/OAM-2013, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 3. 2014, č. j. 11 A 199/2013 – 15,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** **Určuje se** odměna zástupci stěžovatele JUDr. Maroši Matiaškovi, LL. M., advokátu se sídlem Praha 2, Rumunská 22/28, ve výši 6800 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal k Městskému soudu v Praze žalobu, kterou se domáhal přezkoumání a zrušení výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž mu byla uložena povinnost zaplatit České republice náklady spojené se správním vyhoštěním z území České republiky v částce 7744 Kč. K výzvě soudu k zaplacení soudního poplatku za podanou žalobu ze dne 21. 1. 2014, č. j. 11 A 199/2013 – 9, zaslal žalobce dne 30. 1. 2014 soudu žádost o osvobození od soudního poplatku, načež jej městský soud vyzval k prokázání majetkových poměrů vyplněním formuláře vzor 060 ve lhůtě patnácti dnů. Poněvadž žalobce tento formulář soudu nezaslal, dospěl městský soud k závěru, že žádným konkrétním způsobem neprokázal, že jeho majetkové poměry odůvodňují osvobození od soudních poplatků, a požadované osvobození mu proto usnesením ze dne 24. 3. 2014, č. j. 11 A 199/2013 – 15, nepřiznal.

Usnesení městského soudu napadl žalobce, dále jen „stěžovatel“, kasační stížností, v níž pouze obecně namítá kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V doplnění kasační stížnosti stěžovatel rozvedl své námítky tak, že má za to, že napadeným usnesením městského soudu došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces zaručeného Listinou základních práv a svobod (dále též jen „Listina“) a Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též jen „Úmluva“). Stěžovatel uvádí, že součástí tohoto práva je též právo na přístup soudu, které musí být fakticky i prakticky uplatnitelné. Stěžovatel si je vědom, že právo na přístup k soudu není absolutní a může být předmětem řady omezujících opatření. Možnost osvobození od soudních poplatků lze však považovat za jistou formu záruky před nepřiměřeným působením omezení práva na přístup k soudu. V případě stěžovatele však byla tato záruka aplikována natolik formalisticky, že jej v konečném důsledku zbavila práva na přístup k soudu. Městský soud vůči stěžovateli postupoval standardním způsobem, když mu zaslal formulář o doložení majetkových poměrů v češtině, ale nezohlednil jeho zvláštní zranitelnost, tj. že je cizincem s minimální znalostí českého jazyka, který v době rozhodování soudu o jeho žádosti pobýval v Zařízení pro zajištění cizinců, tj. byl zbaven osobní svobody. Tyto skutečnosti byly městskému soudu známy (pobyt stěžovatele, nemožnost zajistit si prostředky prací), resp. mu musely být zřejmé (existence jazykové bariéry). Za této situace se stěžovatel domnívá, že bylo na místě, aby městský soud vyšel z domněnky nemajetnosti stěžovatele, neboť soud měl k dispozici několik podkladů, které s kvalifikovanou mírou pravděpodobnosti nasvědčovaly tomu, že uvalení povinnosti zaplatit soudní poplatek může stěžovatele zbavit jeho práva iniciovat řízení. Stěžovatel s důrazem upozorňuje na přepjatě formalistický přístup soudu, s ohledem na existující jazykovou bariéru. Stěžovatel je státním občanem Turecka, nepobýval na území České republiky dlouhodobě a jeho znalost českého jazyka je minimální. Pokud jde o předchozí komunikaci se soudy, měl stěžovatel k dispozici vhodnou právní pomoc, nicméně vzhledem k umístění do zařízení pro zajištění cizinců takovou pomoc neprodleně využít nemohl, neboť neměl jednoduchý přístup k případnému tlumočnickovi nebo právníkovi. Městský soud mu měl doručit formulář o majetkových poměrech, resp. minimálně poučení, v jeho rodném jazyce. Pokud tak neučinil, došlo k porušení zásady rovnosti účastníků řízení, neboť stěžovateli byla fakticky odňata možnost seznámit se s potřebnými dokumenty. Stěžovatel závěrem namítá, že postup městského soudu odporuje tzv. principu přiměřených úprav (*reasonable accommodation*), který je upraven v čl. 2 Úmluvy o právech osob se zdravotním postižením; stěžovatel má za to, že se má uplatnit též ve vztahu k dalším zranitelným skupinám. Odepření takového přístupu zakládá diskriminaci. Vzhledem k tomu, že městský soud nepřijal žádná přiměřená opatření, porušil vedle práva stěžovatele na spravedlivý proces rovněž jeho právo nebýt diskriminován při užívání práv a svobod přiznaných Úmluvou, mj. na základě jazyka, národnosti, majetku nebo jiného postavení, zaručené v čl. 14 Úmluvy. Z výše uvedených důvodů navrhuje stěžovatel usnesení městského soudu zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti stěžovatele nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je v řízení o kasační stížnosti zastoupen soudem ustanoveným advokátem (viz usnesení ze dne 29. 4. 2014, č. j. 2 As 68/2014 – 24). Nejvyšší správní soud upozorňuje, že netrval na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost, neboť z konstantní judikatury se podává, že „v řízení o kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu o zamítnutí návrhu žalobce na osvobození od soudních poplatků není třeba trvat na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost ani na povinném zastoupení advokátem“ (rozsudek ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 AfS 65/2007 – 37). Kasační stížnost lze tedy i při absenci této podmínky projednat a jedná se o kasační stížnost přípustnou.

pokračování

Důvodnost kasační stížnosti pak zdejší soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Předně nutno uvést, že stěžovatel v kasační stížnosti explicitně uplatnil kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení, podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy vady řízení před správním orgánem, a podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., konkrétně nepřezkoumatelnost usnesení městského soudu pro nedostatek důvodů.

K tvrzenému kasačnímu důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud uvádí, že jej stěžovatel žádným způsobem nekonkretizoval a uvedl toliko, že považuje usnesení městského soudu za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Problematika nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí je v judikatuře Nejvyššího správního soudu bohatě zastoupena (viz např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Rozhodnutí soudu je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, pokud například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru, z jakého důvodu soud považoval žalobní námitky za liché či mylné, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě, proč podřadil daný skutkový stav pod určitou právní normu. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se jedná rovněž v případě, kdy soud opomněl vypořádat některou z uplatněných námitek, nebo pokud odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje pasáže citované z jiného rozhodnutí, které se však týkalo skutkově i právně odlišné věci, aniž by soud rozvedl způsob aplikace závěrů vyslovených v takovém rozhodnutí na posuzovaný případ. Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci v postupu městského soudu neshledal žádné shora uvedené pochybení. Městský soud dostatečným a srozumitelným způsobem odůvodnil, proč stěžovateli požadované osvobození od soudních poplatků nepřiznal. Uvedená námitka proto není důvodná.

Pokud jde o kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., ani tento důvod stěžovatel žádným způsobem nerozvedl. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat, pro tvrzené „vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.“ Z povahy rozhodnutí soudu o žádosti o osvobození od soudních poplatků však nutno dovodit, že tento kasační důvod uplatnit nelze, a je tudíž nepřípustný. O osvobození od placení soudních poplatků rozhoduje krajský (městský) soud na návrh žalobce, posuzuje jeho majetkové poměry, přičemž vady řízení před správním orgánem nejsou v tomto stádiu řízení vůbec hodnoceny a na rozhodnutí soudu nemohou mít žádný vliv. Uvedená námitka proto nemůže obstát.

Pro danou věc je tak podstatné zvážit důvodnost námitky stěžovatele podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nesprávné posouzení právní otázky soudem v předchozím řízení.

Ze spisu městského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel žádostí ze dne 27. 1. 2014 požádal o úplné osvobození od soudních poplatků. Svou žádost odůvodnil tím, že se jednak nachází v postavení žadatele o mezinárodní ochranu, je zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců a nemá finanční prostředky k úhradě soudního poplatku. S ohledem na tyto skutečnosti měl stěžovatel za to, že existují zvláště závažné důvody pro vyhovění jeho žádosti. Městský soud, vědom si těchto skutečností, vyzval stěžovatele k prokázání jeho majetkových poměrů, a to zasláním vyplněného formuláře vzor 060 – *Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce* (dále jen „potvrzení“) ve lhůtě patnácti dnů. Stěžovatel, ač zásilku převzal, jej však ve stanovené lhůtě soudu nevrátil, a městský soud proto jeho žádost zamítl s odůvodněním, že neprokázal splnění podmínek pro osvobození od soudních poplatků.

Stěžovatel považuje tento postup za nezákonný, neboť mu jím bylo odepřeno právo na spravedlivý proces (přístup k soudu) a bylo porušeno jeho právo nebýt diskriminován. Stěžovatel byl v době podání uvedené žádosti zranitelnou osobou (byl omezen na osobní svobodě) a jako cizinec s minimální znalostí českého jazyka a české právní úpravy nebyl schopen porozumět výzvě městského soudu. Městský soud měl proto přistoupit k použití přiměřených opatření a zaslat mu výzvu, nebo přinejmenším poučení, v jeho rodném jazyce.

Dle § 36 odst. 3 s. ř. s. platí, že „[ú]častník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu zčásti osvobozen od soudních poplatků. Přiznat účastníkovi osvobození od soudních poplatků zcela lze pouze výjimečně, jsou-li pro to zvláště závažné důvody, a toto rozhodnutí musí být odůvodněno. Dospěje-li však soud k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, takovou žádost zamítne“.

Z konstantní judikatury zdejšího soudu se podává, že „individuální osvobození od soudních poplatků je procesním institutem, jehož účelem je zejména ochrana účastníka, který se nachází v tíživých sociálních poměrech, před nepřiměřeně tvrdým dopadem zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), který by mu případně znemožnil přístup k soudní ochraně ve smyslu čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Při rozhodování o osvobození od soudních poplatků soud přiblíží k celkovým majetkovým poměrům žadatele, k výši soudního poplatku, k nákladům, které si pravděpodobně vyžádá dokazování, k povaze uplatněného nároku, popř. k dalším rozhodným okolnostem, přičemž účastník žádající o osvobození od soudních poplatků je povinen soudu své majetkové a sociální poměry prokázat věrohodným způsobem. Pro posouzení majetkových poměrů žadatele je třeba zohlednit nejen výši jeho příjmu a množství disponibilních finančních prostředků, ale také jeho možnost opatřit si tyto prostředky. Rozhodnutí o žádosti pak musí vždy vycházet z konkrétního posouzení naplnění výše uvedených podmínek a musí odpovídat tomu, aby žadateli nebylo jen pro jeho majetkové a sociální poměry znemožněno uplatňovat nebo bránit své právo“ (k tomu srovnej také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2010, č. j. 7 Ans 3/2009 - 184).

Zároveň však Nejvyšší správní soud připomíná, že stěžovatele ve vztahu k nedostatku prostředků zatěžuje břemeno tvrzení i břemeno důkazní. Právní úprava institutu individuálního osvobození od soudního poplatku neukládá soudu povinnost, aby sám za účastníka vyhledával skutečnosti, které mají charakterizovat jeho nedostatek prostředků k uhrazení soudního poplatku. K otázce doložení nedostatku prostředků samotným žadatelem o osvobození od poplatků se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v usnesení ze dne 25. 1. 2005, č. j. 7 Azs 343/2004 - 50, publ. pod č. 537/2005 Sb. NSS, tak, že „povinnost doložit nedostatek prostředků je jednoznačně na účastníkovi řízení, který se domáhá osvobození od soudních poplatků (§ 36 odst. 3 s. ř. s.). Pokud účastník

pokračování

tuto povinnost nesplní, soud výdělkové a majetkové možnosti sám z úřední povinnosti nezjišťuje“ a jeho žádost zamítne.

Pro osvobození od placení soudních poplatků tak platí, že účastník řízení, který o ně žádá, musí soudu *doložit*, že nedisponuje dostatečnými prostředky k úhradě soudního poplatku. Každý případ je nicméně nutno zkoumat individuálně. V této věci stěžovatel ve své žádosti tvrdil, že se nachází v zařízení pro zajištění cizinců, je žadatelem o mezinárodní ochranu a nemá dostatečné prostředky na úhradu soudního poplatku. Informace o stěžovatelových celkových finančních a majetkových poměrech, tj. o jeho skutečných příjmech, výdajích a zdrojích, z nichž hradil náklady vlastní činnosti (před zajištěním), o možných úsporách či dalším majetku, který nebyl zajištěn, však městský soud neměl k dispozici, a proto stěžovatele vyzval k jejich prokázání vyplněním soudem zasláného potvrzení. Městský soud stěžovatele zároveň poučil, že nebude-li soudu vrácen náležitě vyplněný a doložený formulář ve stanovené lhůtě, bude mít za to, že stěžovatel předpoklady pro osvobození od soudních poplatků neprokázal.

Stěžovatel namítá, že obsahu výzvy v důsledku jazykové bariéry nepochopil, a to bylo zásadním důvodem, proč na ní ve lhůtě nereagoval. Má za to, že byl tímto postupem zkrácen na svém právu nebýt diskriminován, a domnívá se, že mu měla být uvedena výzva zaslána v jeho rodném jazyce. Nejvyšší správní soud konstatuje, že zásada rovnosti zakotvená v čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod je jednou ze základních zásad spravedlivého soudního procesu. Pro správní soudnictví je zásada rovnosti upravena v § 36 odst. 1 s. ř. s., který stanoví, že účastníci mají v řízení rovné postavení a soud je povinen poskytnout jim stejné možnosti k uplatnění jejich práv. S rovným postavením účastníků je spojeno jejich právo jednat před soudem ve své mateřštině. Čl. 37 odst. 4 Listiny stanoví, že kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, má právo na tlumočníka. Soudní řád správní neobsahuje vlastní úpravu práva na tlumočníka, proto se analogicky (§ 64 s. ř. s.) použije občanský soudní řád, jehož § 18 odst. 2 zní, že účastníku, jehož mateřštinou je jiný než český jazyk, soud ustanoví tlumočníka, „*jakmile taková potřeba vyjde v řízení najevo*“. Z uvedeného plyne, že ustanovení tlumočníka není automatickým úkonem soudu v řízení, jehož účastníkem je cizinec, jak se mylně domnívá stěžovatel. Potřeba tlumočníka musí být zcela zjevná a musí z řízení vyplynout sama, tedy bez toho, aby soud aktivně zjišťoval, zda jsou naplněny podmínky stanovené v § 18 odst. 2 o. s. ř. V této věci, však takováto potřeba v průběhu řízení najevo nevyšla, a soud proto neměl povinnost přibrat k řízení tlumočníka či zasílat stěžovateli písemnosti v jiném, než českém jazyce. Potřeba přibrat tlumočníka najevo nevyšla zejména s ohledem na předchozí chování stěžovatele. Ten podal žalobu v českém jazyce a na výzvu k zaplacení soudního poplatku, která mu byla zaslána v českém jazyce dne 21. 1. 2014, pod č. j. 11 A 199/2013 – 9 (doručena dne 24. 1. 2014), zareagoval žádostí o osvobození od soudních poplatků sepsanou rovněž v českém jazyce a datovanou dnem 27. 1. 2014, tj. pouhé tři dny po doručení výzvy. Tímto postupem stěžovatel sám vyvrací svou námitku ohledně jeho nedostatečné znalosti českého jazyka vztahující se k pochopení obsahu předmětné výzvy. Pouze ze skutečnosti, že je stěžovatel cizincem t. č. pobývajícím v zařízení pro zajištění cizinců, nelze presumovat, že neovládá český jazyk a potřebuje tlumočníka. Z jeho podání tedy nebylo zjevné, a stěžovatel to ani nezmínil, že by neovládal český jazyk. Stěžovateli navíc nic nebránilo o tlumočníka či o zaslání potvrzení v jazyce, jemuž rozumí, městský soud požádat následně po doručení výzvy, které údajně nerozuměl, přičemž reagovat mohl v jakémkoliv jazyce. Nejvyšší správní soud s ohledem na uvedené považuje námitku stran diskriminace stěžovatele a povinnosti soudu přijmout přiměřená opatření za nedůvodnou a účelovou.

Nejvyšší správní soud kromě toho *obiter dictum* uvádí, že ze své vlastní činnosti zjistil, že stěžovatel poprvé vstoupil na území České republiky již dne 15. 1. 2008, tj. více než před šesti lety, kdy požádal o mezinárodní ochranu, která mu následně nebyla udělena. Podruhé na území

České republiky vstoupil dne 9. 2. 2010, kdy sem byl převezen v rámci tzv. dublinského nařízení z Maďarska. Následně v polovině května 2011 (tj. více než po roce) stěžovatel vycestoval z České republiky bez cestovního dokladu a na cizí jméno do Rakouska a následně do Švýcarské konfederace. Zde byl dne 16. 10. 2013 zadržen a vrácen do České republiky (srov. rozsudky zdejšího soudu sp. zn. 9 Azs 25/2009 a sp. zn. 9 Azs 30/2013, týkající se stěžovatele). Z uvedeného je zřejmé, že stěžovatel se na území České republiky s přestávkami zdržoval již od roku 2008, o mezinárodní ochranu v současnosti žádá (jak to sám uvedl v žádosti o osvobození od soudních poplatků) minimálně poctvrté, vedl již několik soudních řízení, v nichž nepožadoval použití přiměřených úprav (tlumočnick), a proto nutno jeho tvrzení o tom, že se v České republice dlouhodobě nezdržoval, a tudíž nerozuměl výzvě soudu, považovat za zavádějící.

Nejvyšší správní soud nesouhlasí ani s tvrzením stěžovatele, že s ohledem na jeho zajištění v zařízení pro zajištění cizinců nutno *a priori* předpokládat absenci prostředků potřebných k zaplacení soudního poplatku. Taková skutečnost neplyne ze žádného právního předpisu. Soud si je samozřejmě vědom skutečnosti, že osoba umístěná v tomto zařízení obvykle nedisponuje finanční hotovostí, nicméně to neznamená, že nemůže mít úspory nebo jiné prostředky, z kterých může soudní poplatek uhradit. Jak již bylo uvedeno, bylo na stěžovateli samotném soudu prokázat nedostatek prostředků, což ani na jeho výzvu neučinil. Skutečnosti tvrzené stěžovatelem v žádosti o osvobození od soudních poplatků mohly jen stěží naplnit jeho břemeno tvrzení v rozsahu, který by umožnil žádosti vyhovět, tím méně pak naplnily břemeno důkazní. S výjimkou obecného konstatování, že nemá finanční prostředky k úhradě soudního poplatku, se stěžovatel ke své konkrétní finanční a majetkové situaci nevyjádřil. Ačkoli byl soudem řádně vyzván k vyplnění potvrzení, na základě kterého mohl soud posuzovat splnění podmínek pro přiznání osvobození od soudního poplatku, tuto svou povinnost nesplnil. Městský soud proto nepochybil, pokud stěžovatele od soudního poplatku (ani částečně) neosvobodil. Osvobození od soudních poplatků záleží na úvaze soudu (srov. zákonnou dikci užitou v § 36 odst. 3 s. ř. s.), která je založena především na posouzení materiálních možností stěžovatele, resp. jeho prostředků, a nikoliv na jeho postavení jako osoby zajištěné v zařízení pro zajištění cizinců [nejedná-li se o výjimky osvobození ze zákona; srov. § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 o soudních poplatcích].

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a žalovanému žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Nejvyšší správní soud přiznal odměnu právnímu zástupci stěžovatele, který byl ustanoven podle § 35 odst. 8 s. ř. s. usnesením zdejšího soudu ze dne 29. 4. 2014, č. j. 2 As 68/2014 – 24. Odměna byla určena za dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. b) a písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), ve znění pozdějších předpisů (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a sepsání kasační stížnosti), ve výši stanovené podle ustanovení § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s ustanovením § 7 bod 5. advokátního tarifu (tj. 3100 Kč za jeden úkon). Dále byla ustanovenému zástupci přiznána náhrada hotových výdajů za dva úkony právní služby stanovená podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky (300 Kč za jeden úkon). Jelikož ustanovený

pokračování

advokát nedoložil osvědčení o registraci k placení DPH, soud vycházel z toho, že plátcem této daně není. Celkem má tedy ustanovený zástupce stěžovatele právo na odměnu a náhradu hotových výdajů ve výši 6800 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. července 2014

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu